

Latvijas Republikas Senāts

SPRIEDUMS

Rīgā 2026.gada 25.augustā

Senāts šādā sastāvā: senatore referente Līvija Slica, senatori Laura Konošonoka un Jānis Pleps

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /Persona A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru /Persona A/ tiktu izmaksāts atlaišanas pabalsts, izbeidzoties tiesneša amata pilnvaru termiņam sakarā ar likumā noteiktā amata pildīšanas maksimālā vecuma sasniegšanu, sakarā ar Tieslietu ministrijas un Tiesu administrācijas kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2025.gada 7.janvāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicēja /Persona A/ 1996.gada 13.jūnijā tika iecelta tiesneša amatā un tajā nostrādāja vairāk nekā 26 gadus. 2022.gada 8.septembrī Tiesu administrācija (turpmāk – administrācija) izdeva pieteicējai rīkojumu Nr. 4.1-513/190, norādot, ka: 1) 2022.gada 4.novembrī saskaņā ar likuma „Par tiesu varu” 63. un 80.¹pantu beidzas pieteicējas pilnvaru termiņš tiesneša amatā; 2) līdz 2022.gada 3.novembrim nodot lietvedībā esošās lietas, normatīvo aktu krājumus, tiesneša apliecību, e-paraksta karti; 3) anulēt pieteicējas veselības apdrošināšanas polisi, ja tā netiks izpirkta; 4) izmaksāt pieteicējai kompensāciju par neizmantoto ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu.

Pieteicēja vērsās administrācijā ar iesniegumu, lūdzot izmaksāt atlaišanas pabalstu, pamatojoties uz Valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu un darbinieku atlīdzības likuma (turpmāk – Atlīdzības likums) 17.panta pirmās daļas 4.punktu. Ar administrācijas direktora 2022.gada 8.novembra lēmumu Nr. 1-18.2/763 atteikts izmaksāt pieteicējai atlaišanas pabalstu.

Pieteicēja nepiekrīta sākotnējam lēmumam un to apstrīdēja Tieslietu ministrijā (turpmāk – ministrija). Ar ministrijas 2023.gada 5.janvāra lēmumu Nr. 1-4.1/1 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

[2] Pieteicēja vērsās tiesā ar pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pieteicējai tiktu izmaksāts atlaišanas pabalsts.

Administratīvā rajona tiesa pieteikumu noraidīja.

[3] Administratīvā apgabaltiesa ar 2025.gada 7.janvāra spriedumu pieteikumu apmierināja un uzlika pienākumu ministrijai izdot labvēlīgu administratīvo aktu, ar kuru pieteicējai tiktu izmaksāts atlaišanas pabalsts atbilstoši Atlīdzības likuma 17.panta pirmās daļas 4.punktam, izbeidzoties tiesneša amata pilnvaru termiņam sakarā ar likumā noteiktā amata pildīšanas maksimālā vecuma sasniegšanu. Apgabaltiesa pamatoja spriedumu ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Pabalstu izmaksa ir regulēta Atlīdzības likuma VI nodaļā, konkrēti atlaišanas un atvaļināšanas pabalsts regulēts likuma 17.pantā. No Atlīdzības likuma 17.panta pirmās daļas izriet, ka visām amatpersonām, ar kurām tiek izbeigtas amata attiecības sakarā ar noteikta vecuma sasniegšanu, pēc kura nav pieļaujama atrašanās dienestā, izmaksājams atlaišanas vai atvaļināšanas pabalsts, kura apmērs atkarīgs no nepārtrauktas nodarbinātības ilguma. Ne no likuma teksta, ne arī no tā sagatavošanas materiāliem neizriet, ka Atlīdzības likuma 17.panta pirmā daļa nebūtu attiecināma uz tiesnešiem.

[3.2] Likuma „Par tiesu varu” 63.pants noteic, ka tiesneša amata pildīšanas maksimālais vecums ir 70 gadi. Iestāde par būtisku uzskata apstākli, ka, sasniedzot 70 gadu vecumu, tiesneša pilnvaras izbeidzas automātiski un netiek lemts par viņa atbrīvošanu no amata. Tātad faktiski iestāde izšķirošu nozīmi piešķir piemērojamajā tiesību normā lietotajam pabalsta apzīmējumam – „atlaišanas vai atvaļināšanas pabalsts”. Taču no Atlīdzības likuma 17.panta pirmās daļas satura nav konstatējams, ka priekšnoteikums pabalsta izmaksai būtu lēmums par amatpersonas atbrīvošanu no amata.

Nav konstatējama likumdevēja griba noteikt atšķirīgu regulējumu pabalsta piešķiršanai gadījumos, kad amata (dienesta, darba) attiecības tiek izbeigtas automātiski, iestājoties likumā paredzētiem priekšnoteikumiem, un kad amata (dienesta, darba) attiecību izbeigšanai vēl nepieciešams atsevišķs lēmums.

[3.3] Ne no Atlīdzības likuma teksta, ne no 2010.gada 16.decembra grozījumu Atlīdzības likumā anotācijas nav konstatējams, ka sakarā ar to, ka tiesnešiem un prokuroriem saglabātas atsevišķas specifiskas sociālās garantijas, uz viņiem nebūtu attiecināmas arī 17.panta pirmajā daļā paredzētās sociālās garantijas. Izņēmums attiecīgajā tiesību normā noteikts tikai attiecībā uz karavīriem.

[3.4] Paredzot atlaišanas pabalsta izmaksu tiesnešiem Atlīdzības likuma 17.panta devītās daļas 6.punktā un 17.panta 12.¹daļas 1.punktā norādītajos gadījumos, likumdevējs nav ierobežojis atlaišanas pabalsta izmaksu tiesnešiem arī 17.panta pirmajā daļā paredzētajos gadījumos.

[3.5] 2022.gada 4.novembrī saskaņā ar likuma „Par tiesu varu” 63. un 80.¹pantu beidzās pieteicējas pilnvaru termiņš tiesneša amatā, kā arī lietā nav strīda, ka pieteicēja valsts vai pašvaldības institūcijās bijusi nepārtraukti nodarbināta vairāk nekā 20 gadus, līdz ar to atbilstoši Atlīdzības likuma 17.panta pirmās daļas 4.punktam ir iestājušies priekšnoteikumi atlaišanas pabalsta izmaksai četru mēnešu vidējās izpeļņas apmērā. Līdz ar to pārsūdzētais lēmums ir atzīstams par nepamatotu, bet pieteicējas pieteikums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu ir apmierināms.

[4] Ministrija un administrācija par apgabaltiesas spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību, kurā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[4.1] Apgabaltiesa nepareizi interpretēja Atlīdzības likuma 17.panta pirmās daļas 4.punktu, kļūdaini atzīstot, ka attiecībā uz pieteicēju ir iestājušies priekšnoteikumi atlaišanas pabalsta izmaksai četru mēnešu vidējās izpeļņas apmērā. Spriedumā nav detalizētas Atlīdzības likuma sagatavošanas materiālu analīzes, kas atspoguļotu to, kā tiesa nonākusi pie konkrētā secinājuma.

Tiesa nav aplūkojusi Atlīdzības likuma koncepciju. Atlīdzības likuma 17.panta pirmās daļas 4.punkta tvērumu likumdevējs sākotnēji (ar 2009.gada 1.decembrī pieņemto likumu) nevarēja attiecināt arī uz tiesnešiem, jo tiesnešu atlīdzības jautājumi Atlīdzības likuma regulējumā tika iekļauti tikai ar 2010.gada 16.decembra likuma grozījumiem. Par to, ka Atlīdzības likuma 17.panta pirmās daļas 4.punkts nav attiecināms uz tiesnešiem, liecina arī tas, ka ar 2010.gada 16.decembra grozījumiem Atlīdzības likuma 17.panta devītā daļa tika papildināta ar 6.punktu, kurā noteikts, ka atlaišanas pabalstu vienas mēnešalgas apmērā izmaksā tiesnesim, tam atstājot amatu

veselības stāvokļa dēļ. Gadījumā, ja likumdevējs būtu paredzējis uz tiesnešiem attiecināt Atlīdzības likuma 17.panta pirmo daļu, tad nebūtu šo pašu pantu papildinājis ar devītās daļas 6.punktu.

Iepazīstoties ar 2010.gada 16.decembra grozījumu likumā „Par tiesu varu” un 2010.gada 16.decembra grozījumu Atlīdzības likumā anotācijām, secināms, ka ar grozījumiem nav bijis plānots paredzēt tiesības tiesnešiem saņemt atlaišanas pabalstu, sasniedzot likumā noteikto tiesneša amata pildīšanas maksimālo vecumu.

[4.2] Apgabaltiesa ir pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmo un trešo daļu un 251.panta piekto daļu.

[4.3] Dokumentu sagatavošana attiecībā uz tiesnešiem ietilpst administrācijas kompetencē un administrācija ir arī tiesu budžeta līdzekļu turētāja, tādējādi ar spriedumu ministrijai nepamatoti uzlikts pienākums izdot attiecīgu administratīvo aktu. Šāds pienākums bija uzliekams administrācijai. Ievērojot minēto, apgabaltiesa spriedumā nepareizi interpretējusi Administratīvā procesa likuma 254.panta pirmo daļu.

[5] Pieteicēja paskaidrojumā par kasācijas sūdzību norāda, ka tā nav pamatota.

Motīvu daļa

[6] Kasācijas tiesvedībā jāvērtē, vai apgabaltiesa ir pareizi interpretējusi un piemērojusi Atlīdzības likuma 17.panta pirmās daļas 4.punktu, atzīstot pieteicējas tiesības uz atlaišanas pabalstu sakarā ar tiesneša pilnvaru izbeigšanos, sasniedzot likumā noteikto tiesneša amata pildīšanas maksimālo vecumu.

[7] Apgabaltiesa, izvērtējot lietā piemēroto Atlīdzības likuma normu tekstu un to sagatavošanas materiālus, secinājusi, ka Atlīdzības likuma 17.panta pirmās daļas 4.punkts ir attiecināms uz visām valsts un pašvaldību institūciju amatpersonām (darbiniekiem), izņemot karavīrus. Tiesneša dienests pieder pie dienesta tiesu varas institūcijā (atrodas amata attiecībās) un tādēļ arī tiesneši ir tiesīgi saņemt Atlīdzības likuma pirmās daļas 4.punktā paredzēto pabalstu, jo likumā nav ietverta tiesību norma, kas to liegtu. Attiecīgi tiesa secinājusi, ka visām amatpersonām (izņemot karavīrus), ar kurām tiek izbeigtas amata (dienesta, darba) attiecības sakarā ar noteikta vecuma sasniegšanu, pēc kura nav pieļaujama atrašanās dienestā, izmaksājams atlaišanas vai atvaļināšanas pabalsts, kura apmērs atkarīgs no nepārtrauktas nodarbinātības ilguma.

Senāts nevar piekrist šādai Atlīdzības likuma 17.panta pirmās daļas 4.punkta interpretācijai.

[8] Likuma „Par tiesu varu” 63.pants noteic, ka tiesneša amata pildīšanas maksimālais vecums ir 70 gadi. Savukārt šā likuma 80.¹pants noteic, ka tiesneša pilnvaras izbeidzas citstarp līdz ar šajā likumā noteiktā amata pildīšanas maksimālā vecuma sasniegšanu.

Likums „Par tiesu varu” tika papildināts ar 80.¹pantu ar 2013.gada 13.jūnija [grozījumiem](#) likumā „Par tiesu varu” ar mērķi pilnveidot tiesisko regulējumu attiecībā uz tiesneša amata pildīšanas maksimālā vecuma noteikšanu. Likumprojekta [anotācijā](#) norādīts, ka likumā noteiktā amata pildīšanas maksimālā vecuma sasniegšana turpmāk nebūs kā viens no pamatiem tiesneša atbrīvošanai no amata, bet būs kā patstāvīgs priekšnoteikums automātiskai tiesneša pilnvaru izbeigšanai.

Izskatāmajā lietā pieteicējai 2022.gada 4.novembrī saskaņā ar likuma „Par tiesu varu” 63. un 80.¹pantu beidzās pilnvaru termiņš tiesneša amatā.

[9] Likuma „Par tiesu varu” 66.¹pants noteic, ka tiesnešu atlīdzību nosaka atbilstoši Atlīdzības likumam.

Saskaņā ar Atlīdzības likuma 3.panta pirmo daļu valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu (darbinieku) atlīdzību veido arī sociālās garantijas, tostarp atlaišanas pabalsts. Pabalstu izmaksa ir noteikta Atlīdzības likuma VI nodaļā, konkrēti atlaišanas pabalsta izmaksa – likuma 17.pantā.

Atlīdzības likuma 17.panta pirmās daļas 4.punkts noteic, ka amatpersonām (darbiniekiem), izņemot karavīrus, ar kurām tiek izbeigtas amata (dienesta, darba) attiecības sakarā ar institūcijas vai amata likvidāciju, amatpersonu (darbinieku) skaita samazināšanu, amatam (dienestam, darbam) noteiktajām prasībām neatbilstošu veselības stāvokli (ieskaitot pārejošu darbnespēju), noteikta vecuma sasniegšanu, pēc kura nav pieļaujama atrašanās dienestā, sakarā ar izdienas pensijas saņemšanai noteiktā izdienas stāža sasniegšanu, kā arī gadījumā, kad tiek atjaunota amatā (dienestā, darbā) amatpersona (darbinieks), kura iepriekš veica attiecīgos amata (dienesta, darba) pienākumus, izmaksā atlaišanas vai atvaļināšanas pabalstu četru mēnešu vidējās izpeļņas apmērā, ja amatpersona (darbinieks) valsts vai pašvaldības institūcijās bijusi nepārtraukti nodarbināta vairāk nekā 20 gadus.

Tātad Atlīdzības likuma 17.panta pirmās daļai valstij ir pienākums izmaksāt amatpersonai (darbiniekam) atlaišanas pabalstu, ja konstatējami divi kritēriji: pirmkārt, noteikta vecuma sasniegšana, pēc kura nav pieļaujama atrašanās dienestā, un, otrkārt, iepriekšēja nepārtraukta nodarbinātība valsts vai pašvaldības institūcijās vairāk nekā 20 gadus (sal. *Senāta 2020.gada 12.maija sprieduma lietā Nr. SKA-877/2020, ECLI:LV:AT:2020:0512.A420309118.10.S, 10.punkts*). Papildus tam ir arī pārbaudāms, vai Atlīdzības likuma 17.panta pirmā daļa ir attiecināma uz konkrēto amatpersonu (darbinieku), proti, vai likums paredz konkrētajai amatpersonai (darbiniekiem) atlaišanas pabalstu.

Izskatāmajā lietā tieši ir strīds par to, vai minētā tiesību norma attiecas uz tiesnešiem.

[10] Atlīdzības likums pieņemts 2009.gada 1.decembrī un stājās spēkā 2010.gada 1.janvārī. Likuma sākotnējā redakcijā 2.panta trešajā daļā bija skaidri norādīts, ka Atlīdzības likums neattiecas uz tiesnešiem.

2010.gada 16.decembrī tika izdarīti grozījumi likumā „Par tiesu varu” un Atlīdzības likumā, ar kuriem tiesnešu atlīdzības jautājumi tika pārcelti no likuma „Par tiesu varu” uz Atlīdzības likumu. Ar [grozījumiem](#) likums „Par tiesu varu” papildināts ar 9.¹nodaļu „Tiesnešu atlīdzība un izdienas pensija” un 66.¹pantu, kurā noteikts, ka tiesnešu atlīdzību nosaka atbilstoši Atlīdzības likumam. Vienlaikus ar minētajiem grozījumiem no likuma „Par tiesu varu” tika izslēgta V sadaļa, kurā bija noteiktas tiesnešu sociālās garantijas. Savukārt ar [grozījumiem](#) Atlīdzības likumā tika ietverts nepieciešamais regulējums, lai šajā likumā paredzētajā atlīdzības sistēmā iekļautu tostarp arī tiesnešus. Grozījumi likumā „Par tiesu varu” un grozījumi Atlīdzības likumā stājās spēkā 2011.gada 1.janvārī. Tādējādi tikai 2011.gada 1.janvārī tiesneši tika iekļauti Atlīdzības likumā paredzētajā atlīdzības sistēmā.

Tiesnešu atlīdzības jautājumu pārcelšana no likuma „Par tiesu varu” uz Atlīdzības likumu bija sarežģīts uzdevums likumdevējam, jo tam vienlaikus vajadzēja nodrošināt Satversmes tiesas spriedumu izpildi un Latvijas Republikas Satversmes 83.pantam atbilstošu tiesnešu atlīdzības sistēmu, saglabāt likumā „Par tiesu varu” iepriekš paredzētās tiesnešu sociālās garantijas un integrēt visu tam nepieciešamo Atlīdzības likuma regulējumā (sk. *Satversmes tiesas 2012.gada 28.marta lēmumu par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2011-10-01 un Satversmes tiesas 2017.gada 26.oktobra spriedumu lietā Nr. 2016-31-01*). Ne visi vajadzīgie grozījumi atbilstoši likumdevēja iecerei pilnīgi precīzi ir atspoguļoti Atlīdzības likuma tekstā un attiecīgi Atlīdzības likuma piemērošanā ir jāņem vērā tā normu tiesībpolitiski sarežģītā tapšana. Tas ietekmē arī Atlīdzības likuma 17.panta pirmās daļas interpretāciju izskatāmajā gadījumā.

Atlīdzības likuma 17.panta pirmās daļas regulējums pēc būtības nav ticis mainīts kopš Atlīdzības likuma pieņemšanas 2009.gada 1.decembrī, kad tiesneši palika ārpus Atlīdzības likuma regulējuma. Tas nozīmē, ka likumdevējs, pieņemot minēto Atlīdzības likuma normu, objektīvi nevarēja paredzēt tās piemērošanu attiecībā uz tiesnešiem, jo līdz 2011.gada 1.janvārim tiesnešu atlīdzību regulēja likums „Par tiesu varu”, kas šāda veida atlaišanas pabalstu tiesnešiem neparedzēja.

Atlīdzības likuma grozījumu [likumprojektā](#) norādīts: iekļaujot vienotā regulējumā tiesnešus, tiks sasniegts Atlīdzības likuma mērķis – panākt, ka valsts un pašvaldību institūcijās amatpersonu (darbinieku) atlīdzības noteikšanā tiek ievēroti līdzvērtīgi nosacījumi.

Vienlaikus tiesnešiem un prokuroriem likumprojektā paredzēts sabalansēt sociālās garantijas. Tajā pašā laikā saglabājas atsevišķas specifiskas garantijas, kas paredzētas tikai tiesnešiem un prokuroriem, kā arī tas, ka tiesnešiem tāpat kā citām valsts un pašvaldību institūciju amatpersonām un darbiniekiem iekšējos normatīvajos aktos var paredzēt dažādas sociālās garantijas (piemēram, darba dienas ilguma saīsināšanu pirmssvētku dienām, apmaksātas brīvdienas sakarā ar stāšanos laulībā, naudas balvu sakarā ar institūcijai svarīgu notikumu u.c.).

Tomēr šajā kontekstā jāņem vērā, ka ne visas sociālās garantijas, kas bija pieejamas citām amatpersonām (darbiniekiem), kas sākotnēji tika iekļautas Atlīdzības likumā, tika paredzētas arī tiesnešiem. Uz to netieši norāda arī likumprojekta anotācijā analizētā Atlīdzības likuma grozījumu finansiālā ietekme. Tā kā atlaišanas pabalsts likumā „Par tiesu varu” iepriekš nebija paredzēts, lai izdarītu secinājumu, ka tāds tiesnešiem pieejams pēc 2011.gada 1.janvāra, pārbaudāms, vai šādi jauni papildu izdevumi apzināti un attiecīgā griezumā vērtēta likumprojekta ietekme uz valsts budžetu. No anotācijas izriet, ka valsts budžeta izdevumu pieaugums vērtēts tikai tiesneša mēnešalgas un piemaksas par kvalifikācijas klasi kontekstā: „Tiesnešu mēnešalga un piemaksa par kvalifikācijas klasi vai prokurora mēnešalga un piemaksa par prokurora amata pakāpi, salīdzinot ar šobrīd esošo darba samaksu, palielināsies vidēji par 30 %.” Līdz ar to nav pietiekami vien ar to, ka tiktu secināts, ka tekstuāli Atlīdzības likuma 17.panta pirmā daļa varētu tikt attiecināta uz tiesnešiem, jo šajā normā tieši nav paredzēts izņēmums. Pamatota ir kasācijas sūdzības norāde, ka šajā gadījumā rūpīgi vērtējami likumdevēja apsvērumi, kurus atspoguļo 2010.gada 16.decembra Atlīdzības likuma grozījumu anotācija un struktūra.

No iepriekš minētā secināms, ka ne visas Atlīdzības likumā paredzētās sociālās garantijas likumdevējs plānojis attiecināt uz tiesnešiem. Līdz ar to apgabaltiesas secinājums, ka Atlīdzības likuma 17.panta pirmajā daļā jau sākotnēji tiesnešiem bija paredzētas sociālās garantijas pabalsta veidā, izbeidzot amata attiecības sakarā ar likumā noteiktā tiesneša amata pildīšanas maksimālā vecuma sasniegšanu, nav pamatots.

[11] Par to, ka Atlīdzības likuma 17.panta pirmās daļas 4.punkts nav attiecināms uz tiesnešiem, liecina arī tas, ka ar grozījumiem Atlīdzības likumā 17.panta devītā daļa tika papildināta ar 6.punktu, kurā noteikts, ka atlaišanas pabalstu vienas mēnešalgas apmērā izmaksā tiesnesim, tam atstājot amatu veselības stāvokļa dēļ. Ja likumdevējs ar 2010.gada 16.decembra Atlīdzības likuma grozījumiem būtu paredzējis uz tiesnešiem attiecināt Atlīdzības likuma 17.panta pirmo daļu, tad nebūtu bijis nepieciešams 17.panta devīto daļu papildināt ar 6.punktu.

Tas, ka likumdevējs Atlīdzības likuma 17.panta devītās daļas 6.punktā ir noteicis atlaišanas pabalsta izmaksu tiesnesim gadījumos, kādi vispārīgi paredzēti arī šā panta pirmajā daļā (neatbilstošs veselības stāvoklis), liecina, ka likumdevējs uzskatījis par nepieciešamu konkrēti noteikt, kad tiesnešiem izmaksājams atlaišanas pabalsts. Tas netieši liecina, ka Atlīdzības likuma grozījumu izstrādes procesā netika apsvērts, ka Atlīdzības likuma 17.panta pirmā daļa varētu attiekties arī uz tiesnešiem. Raugoties uz 2010.gada 16.decembra Atlīdzības likuma grozījumiem sistēmiski un atbilstoši likumdevēja iecerei, vienīgā loģiskā pieeja ir tāda, ka Atlīdzības likuma 17.panta devītās daļas 6.punktā tika paredzēts jauns pabalsts tiesnešiem, kāds iepriekš nebija, savukārt citi jauni pabalsta izmaksas gadījumi, kuri paredzēti Atlīdzības likuma 17.panta pirmajā daļā, (piemēram, ar likumā noteiktā tiesneša amata pildīšanas maksimālā vecuma sasniegšanu) nav attiecināmi uz tiesnešiem, jo aptver tikai tās amatpersonas (darbiniekus), kas sākotnēji ietvertas Atlīdzības likumā.

Attiecīgi no 2010.gada 16.decembra grozījumiem Atlīdzības likumā un likumā „Par tiesu varu” kopumā secināms, ka likumdevējs, iekļaujot tiesnešus Atlīdzības likuma regulējumā, ir skaidri noteicis, kuros gadījumos un kāda atlīdzība tiesnešiem ir izmaksājama, kā arī noteicis Atlīdzības likumā ietvertās atlīdzības ierobežojumus, neparedzot atlaišanas pabalstu sakarā ar likumā noteiktā tiesneša amata pildīšanas maksimālā vecuma sasniegšanu.

Tādējādi Senāts secina, ka Atlīdzības likuma 17.panta pirmās daļas 4.punkts nav attiecināms uz tiesnešiem gadījumā, kad viņu pilnvaras izbeidzas sakarā ar likumā noteiktā tiesneša amata pildīšanas maksimālā vecuma sasniegšanu.

[12] Papildus Senāts konstatē, ka sprieduma rezolutīvajā daļā ministrijai uzdots viena mēneša laikā no tiesas sprieduma spēkā stāšanās dienas izdot labvēlīgu administratīvo aktu, ar kuru pieteicējai tiktu izmaksāts atlaišanas pabalsts atbilstoši Atlīdzības likuma 17.panta pirmās daļas 4.punktam, izbeidzoties tiesneša amata pilnvaru termiņam sakarā ar likumā noteiktā tiesneša amata pildīšanas maksimālā vecuma sasniegšanu.

Administratīvā procesa likuma 34.panta otrā daļa nosaka, ka atbildētāja pusē pieaicina iestādi, no kuras pieteicējs prasa attiecīgu rīcību, vai citu institūciju, ja tas noteikts normatīvajā aktā. Konkrētajā tiesvedībā atbildētājas – Latvijas Republikas – pusē pieaicinātas divas iestādes – ministrija un administrācija.

No likuma „Par tiesu varu” regulējuma izriet, ka ar tiesnešu atlīdzību saistīto jautājumu administrēšana un rīcība ar budžeta līdzekļiem ietilpst administrācijas kompetencē, savukārt ministrijai šādas funkcijas nav, un tā ir uzskatāma vien par augstāku iestādi, kurā apstrīdami administrācijas direktora pieņemtie lēmumi. Ievērojot minēto, apgabaltiesa spriedumā nepareizi uzdevusi ministrijai izdot labvēlīgu administratīvo aktu.

[13] Ņemot vērā minēto, Senāts secina, ka apgabaltiesa ir nepareizi interpretējusi Atlīdzības likuma 17.panta pirmās daļas 4.punktu. Līdz ar to apgabaltiesas spriedums ir atceļams, un lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 129.¹panta pirmās daļas 1.punktu, 348.panta pirmās daļas 2.punktu un 351.pantu, Senāts

nosprieda

atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2025.gada 7.janvāra spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai;

atmaksāt Tieslietu ministrijai par kasācijas sūdzību samaksāto drošības naudu 70 *euro*.

Spriedums nav pārsūdzams.

L. Slica L. Konošonoka J. Pleps